

Herrmann Antal

A MESEMONDÓ MADÁR

Hol volt, hol nem volt, szép Tündérorszámban volt egyszer egy özvegy királyné, annak volt egy jó fia. Az édesanyja nagyon szerette s adott is neki olyan csudajátékokat, amilyenek csak Tündérorszámban találhatók.

Volt a királyfiúnak egy kutacskája, amelybe ha belenézett, láthatta mindazt a helyet, ahol valaha járt.

És volt neki egy arany vesszőparipája, arra ráült, s hipp-hopp, vitte az, mint a képzelet, ott volt, ahol akart.

De leginkább szerette a királyfiú azt a gyönyörűséges rózsát, amely hervadhatatlanul ott nyílt a tündérbert kellős közepében. Szirma hajnalpírból volt szőve, illata ifjúságot és boldogságot lehelő életbalsam volt. Ehhez a rózsához járt az özvegy tündérrirályné is örömben, bánatában, és könnye gyémánttá vált a rózsakelyhén.

Egyszer csak beteg lett a királyfiú s nem járhatott ki a rózsához. Nagyon vágyódott utána, de nem engedte, hogy leszakasszák neki. Félt, hogy elhervad. Egy holdvilágos éjjel kiment a királyné a kertbe, fátylában megfogott egy alkonyi fuvalmat és szárnyul odatűzte a rózsához. S aztán erdőzúgást, érzsongást, csalogánypanaszt és tündérnevetést egy hanggá szűrt össze s a rózsakelyhébe öntötte.

A virágból madár lett s odaszállott a beteg fiú ágyához, énekelt neki búbájosan és elmúltak fájdalmai. Este andalító dalt zsongott és csendesen elaludt a fiú s álmodott édes tündérálmokat. Hajnalkor ébresztő riadót csattogott a madár és felébredt a fiú, felüdülve, új erőben. S aztán szolt a madár az ősi tündérrirályok hősi tetteiről, Tündérorszámb régi dicsőségéről s mostani veszedelméről. Mert az óriások éppen rettenetes nagy hatalommal, tenger haddal szorongatták a kis Tündérorszámbot.

S a fiú, immár ifjúvá lelkesedve, lóra termett és megvillogtatta ősei kardját. Nyomába sorakozott a hazaszeretet.

A madár a vezérszázló hegyébe szállott és szívet acélozó csatadalokat csattogott, s diadalról diadalra repült a kis sereggel.

De a hősiességen végre is győzedelmeskedett az ádáz erőszak. Az óriások végképpen feldúlták Tündérorszámbot és egy szálíg kiirtották lakóit.

A csodamadár pedig elrepült az emberek földjére, s leszállott az erdő szélén egy fára, amelynek árnyékában tiszta forrás buzgott.

Oda gyülekezett a nép apraja-nagyja és áhítattal hallgatták a madár bűvös-bájós hangját.

S ez szolt: szép Tündérorszámból, óriások harcáról, régi dicsőségről, boldog jó időkről, szívről, gyötrelmről, jóknak jutalmáról, gonoszok bűnhődéséről, széles nagyvilágnak sok csodadolgáról.

És hallgatva a bűvös madarat, a gyermekek maiglan is boldogan nevetnek, a hajadonok megilletődve ábrándoznak, az ifjak tette lelkeseznek, a koruk delelőjén levők erőt és kitartást nyernek az élet harcában, az öregek megnyugodva el-elgondolkoznak.

S amit a madártól hallanak, továbbadják, és szájról szájra száll a népmese.

Én is voltam a forrásnál, s abból, amit a madártól hallottam, egy lélegzetre valót elmondottam itt a jó gyermekeknek.

(Az *Én Ujságom*, 1892/4.)